

"Ανεμνήσθην πακέτων,
μπαρουτιών καμινέτων,
και πνευμάτων κι' αμβύων.

Και τὰς δύο μου χεῖρας
διεπέτασα κλαίον
πρὸς πεσόντας σωτήρας
Κεντρικῶν φαραλλῶν.

Κι' ἡ θερμὴ προσευχὴ μου
ἀνυψοῦτ' ἐν αἰγῇ
τὸν κομητήν νὰ φθάσῃ.

"Ἡ δὲ δόλια ψυχὴ μου
καθὼς ἀνυρθοῦ γῆ
ἐδιψοῦσε θανάστῃ.

"Ἄλλ' ὄμοια μέσο' στὴ χαρὰ κλάψε και σὺ, βρά βλάχα—
Θανάστῃ δὲν θὰ βλέπῃς πιά μὲ τὴν χαρτοφυλάχα.

Και νῦν περιανδρώμεν
τὰ τόσα μας τὰ ράκη,
και νῦν ἀποπνάζομεν
ληθάργους, στενοβάχη.

Εἰς ἕχον γρήγορον κι' ἄργον
τραγουῖδινα νέων Ἑκπουργῶν.

Φ.— "Ανεμνήσθην Δραγοῦρη, ὄντως ἀνδρα σεβαστῶν
και τὰ μάλιστα' ἀγαστῶν.
Προχωρεῖ μὲ τὴν Ἐλγῆ,
μὲ τὰ Γραπονάκια του,
και μὲ τὰ σπῆρα του μαλλιά...
τᾶχει τὰ χρανάκια του.

Τι χαρὰς και τί σαντούρη!..
συμποραῖσάν τὴν Κασοάνδρα
μὴ μαντεύῃς πιά, χαλινοῦπη.

Νὰ κυβέρνησῃς καινούργια
μὲ τὸν ἄριστον τὸν ἀνδρα
τοῦ μεγάλου τοῦ Τρικούπη.

Τοῦτον θέλουν κορυφαῖοι τῶν κομητῶν ἀρχηγοί,
τοῦτος τώρα πρὸς λιμένας ἡσυχίας ὀδηγεῖ.

Τοῦτος και' ὅτ' ἐν Βασιλγῆ
μὲ τρανὴ λαλεῖ λαλιὰ,
πλὴν κι' ἐγὼ μὲ τὴν Ἐλγῆ
φέλλω κάτωσπῆρα μαλλιά,
ποῦ φωνάζουνοι δουλειά.

Ἐμνήσθῃτω κι' ὁ Καλλέρρηγ,
τῶν Καλλέρρηγων ὁ γόνος,
ὁ κι' ἐν λόγοις, ὁ κι' ἐν ἔργαις
βουλευόμενος ἡμερώνας.
Εἶναι και' γλυκὸς πολὺ.
Ἐμνήσθῃτω, Φασουλή.

Π.—

Φ.— Ἐμνήσθῃτω κι' ὁ Ζορμπᾶς, ἀρχηγὸς δημοφιλῆς
τοῦ Ἐυδέσμου τοῦ τρανοῦ,
ἐνθους στρατιώτης νοῦ
και συνείσεως πολλῆς.

"Ἐμνήσθῃτω καθὼς κι' ἐγὼ
τὸν καινούργιο στρατηγὸ,
ποῦ πρὸς ἔργα μᾶς καλεῖται...
Ἐμνήσθῃτω, Φασουλή.

Π.—

Φ.— "Ἄλλ' ὄμοια ἀνεμνήσθῃμεν κι' Ἄνδρειαν τὸν Μζαούλη,
τρανὸ θαλασσοπολι,
φέρων' ἄξιος ὄνομα θαλασσοῦνης εὐκλείας,
και τὸν Παναγιωτοῦπολιον τὸν τῆς Ἀλιγαλίας,
ἀντάξιον θεράποντα γῆς τὴν σοφὴν Παλλάδα,
ποῦ λείει και τὰ στίβια του μὲ χάρι κι' ἐξυπνάδα.

Π.—

"Ἄς ὀμνήσθῃν και τοῦτοι,
βρᾶ Φασουλή ταυφούτη.

Φ.— Ἐμνήσθῃμεν, βρᾶ Περικλῆ, καιρούς ἀρμετανίους,
κι' ὅ ἐστιν ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς Λακεδαιμονίους.
πῶς ὁ Φικιῶρης Ἰππουρὸς τῆς Θέμιδος καλεῖται,
διὸ τῆς Λακεδαιμονίας ἐνθουσιῶν πολιταί.

Μεταξὺ τῶν εὐδαίμωνων
ἔφθασε κι' αὐτὸς εὐδαίμων...
τοῦτον ἔστειλε πρὸ χρόνων
βουλευτήν ἢ Λακεδαιμόν.

Π.—

"Ἐμνήσθῃτω κι' ὁ Φικιῶρης,
κἀλλιστος ἐν ἐκκηγόρας.

Καὶ ἕνα τραγουῖδι
γῆς τὸν Σκουλοῦδη.

Π.—

Και τὰ πρῶτα τὰ καρδιὰ
εἰς τὸν Στέφανο' μιλοῦν,
και μὲ χλιτα παρακάλα
τὸν θερμοπαρκαλοῦν.

Τὸν παρακαλεῖ κι' ὁ Κόντας, τὸν παρακαλεῖ κι' ὁ Ράλλης:
Ἐλα, Στέφανε, και σὺ,
ποῦχεις γνάσι περισσή,
περισύματα νὰ βγάλῃς.

"Ἐλα, Στέφανε, ὅτ' ἐν οὐλῷ
μὲ τὸν Στέφανο τὸν ἄλλο
νὰ μᾶς βάλῃτε' ὅτ' ἐν ἄλλο
και' ὅτ' ἐν τᾶσι και' ὅτ' ἐν νόμοι.

Στέφανε, καλά στοχάσου,
κι' ἔλα τώρα νῶτα μπάνει.
Ἐλα δεῖξε μᾶς, και μᾶνε,
και τὰ φῶτα τὰ δικά σου.

"Ἐλα νὰ συχάσουν ελα,
κι' ἄνοιξε τὴν πορτοῦλια
και μὴν κἀνῃς τὸν φτωχὸ.

Μὴ μᾶς γράφῃς στὴν πατοῦνα,
μὴν ἀφίγγῃς στὴν φουροῦνα
τὸν Δραγοῦμὴ μοναχὸ.

Τίποτα κι' Άλλα τὸν κομμάτιν τοῦ μιλῶν ἐπιφανέως,
πλὴν αὐτὸς ὁ Στεφανῆς πανταῶς δὲν συγκινεῖται
κι' ἀνοικτῶρῶν τοὺς ἀνεῖται.

Ἐγὼν ἔμπρὸς τοῦ κλίνας γόνυ
δὲν τὸν συγκινεῖς, κινθῶν,
κι' εἰν' ἔλπις ματαία, φροδῶν,
νὰ παρακαλέης Σκουλοῦδῶν.

Κι' ἂν τοῦ λὲν μικροῦ μεγάλοι,
δὲν ἀκούει Κόντε, Ράλλη,
Στέφανο καὶ Βασιλεῖα.

Τὸ τουρῆκι τοῦ σὲν ἄμο
καὶ μ' ἔσταιτο πᾶρνε δρομο
καὶ πηγαίνει γὰρ πούλια.

(Τοιαῦτα τούτου λέγοντος ὁ Φασουλῆς τὸ βοδὸν
πηγαίνει μ' ἓνα βῆσαϊ σὺν σπητῶν τοῦ Σκουλοῦδῶν.)

Ὁ Στέφανος ὁ παραλήξ
κι' ὁ στεφανίτης Φασουλῆς

Ἄνοις σὲν κανακέρη,
ἀκούει κι' ἔμνα κι' ἔλους,

ποῦκανες κι' ἓνα φρεγάρι
Πρεσβευτῆς σὺν Ἰστανιόλους.

Σὺ, ποῦ θάδες Ἰστανιόλαις,
σὺ, ποῦ θάδες Δόνα-Σέλαις,
σὺ, ποῦ θάδες καὶ Κισσότους μὲ βελῆνια σακαράκα,
σὺ, ποῦ θάδες τὸν Ἐρνάνη καὶ τὸν Ροῦ-Βλάς τὸν βλάκα.

Σὺ, ποῦ θάδες διαφόρου
θαυμαστός Τορρεαδρόου,
μὰ κι' ἔκείνος τοὺς Ἑσπίδος.

Κι' ἂν σ' ἀφίναμ' ἐκεῖ πᾶρα
θα τοὺς ἔκινες μὴ μᾶρα
πρώτους φίλους τῆς Ἑλλάδος.

Ἐοῦ, ποῦδες τὸν πολέμων καὶ τὸν ἵπποτων τὴν μάννα,
κι' Ἀχαμνόντας ὄμοις,
καὶ ρογθόντας ποταμοῦ
σὲν τὸν Γουαδαλιβῆρα καὶ σὲν τὴν Γουαθαῖνα.

Σὺ, ποῦ σοῦδεσαν πρὸ χρόνιων καὶ τοῖζα ναυτικῇ
κι' ἔβουσεσ σὲ κάποιον τότε μὲ βελῆνα δανεικῇ,
καὶ τὴν ἔβαλε κι' ἔπηγε σὺν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ
καὶ τὸν ἔβλεπαν καμπόσοι μὲ τὴν ἀκρῆ τοῦ ματεροῦ.

Κι' ἔφαχε τὸ φράκο μόνος ἐν μεγάλῃ συγκινήσει
μήπως εἶχες ἐκεῖ μέσα καμμὰ λῆρα λησμονήσια,
ὅμως εἶδε καὶ σ' αὐτὸ
πὺς δὲν ἔσχασες λεπτὸ.

Ἄς σὲ δοῦμ', Στεφανίτη, σὺν Στεφάνου βοηθῶν,
πᾶρ' ἔλγας χλωρὸ κλαθῶ,

κι' ἔχε μὰς' στήν κοραθόν,
σ' τὴν καρδιά σου δηλαδὴ.

Σὺ, ποὺ φρίττων ταύρους εἶδες
νὰ τοὺς κάνουμε θυσία,
ἀκου τόσων ἰκασία,
κι' ἔλα δύο Στεφανήδες
νὰ χῶμα' σ' τὴν Ἔβουσια.

* Ἀνοιξε καὶ οὐ προσμένει
Ψυροκόσταν καί μινι.
Στεφανή μου, γλύτωσέ με,
Στεφανή, στεφάνωσέ με,
Στεφανή μου, πὺς σου' φάνη
καὶ δὲν δέχουσαι στεφάνι;

Μὰ κι' ἂν εἰς ἑβδομητάρης, μὰ κι' ἂν εἶσαι κὰτ πλέον,
κι' ἂν σὲ λένε γηραλέον,
πλὴν οὐ βλέπω ρωμαλέον.
Σοὺ βαστοῦν καλὰ τὰ λόσσα κι' ὄλονα κυνηγῆς
καὶ σὰν ἐρηδὸς σφρηγῆς.

* Ἄφησε καὶ τὸ κυνήγι καὶ τὸ τόσο σου ραχάτι,
κι' ἂν μπορῆς νὰ κἀνης κὰτ
ἔλα δεῖξέ μας ψευδῆ καὶ τοῦ γήρατος τὸν φέγον
γὰ νὰ παύουμα κι' ἡμεῖς τὸν περὶ Στεφάνου λόγον.

(Ὁ Φασουλῆς περιλυτός' στὸν Παρικλέτο τρέχει.)

Π. — Λαῖπν τὸν ἐκατάφερες;

Φ. — Γὰ τούτων πέρα βρέχει.
Ἄδύνατον ἀδύνατον... ἀπόφασις ρητῆ,
καὶ γὰρ κυνήγι προσεχῆς νομίζω πὺς μετῴσει...
μοῦπα πὺς δύο Στέφανοι μὰς εἶναι περιττοὶ
κι' ἕνας μονάχα Στέφανος φθάνει καὶ περισσεύει.

Π. — Καὶ νῦν Ἐθνοσυνέλευσις ἀγγέλλεται μεγάλη,
ὁ Βενιζέλος' μίλησ' στὸν Κόνιτε καὶ' στὸν Ράλλη,
Κόνιτες καὶ Ράλλη' μίλησαν κατόπιν μεταξύ
καὶ κάμπολλα προέβλεψε τὸ βλέμμα των τοῦξ.

Κατόπιν τοὺς ἐκάλεσε κι' ἔλας μαζὶ καὶ χώρα
ὁ ρῆσοπάστης Βασιλγῆς γιὰτ' εἶχε στενωχόρα,
κι' ὁ Ράλλη' παραμέρισε στὸν Κόνιτε σὰν μικρότερος
κι' ἔγινε μὲτ' οὐχίτησις πὺς εἶναι γεροντότερος.

Κατόπιν τὰ μητρεῖα του ποῦν ἀναδιδεῖ
κἀθε παποῦς μ' ἐγγόνα,

κι' ὁ Θεοτόκης φαίνεται πὺς πλειονοφρεῖ
ἀκόμη καὶ' σ' τὰ χρόνια.

Κατόπιν τάπανε κι' ἔκει μὲ θάρρος τῆς Κορώνας,
κατόπιν βουζήτησε καθένας κατὰ μόνος,
κατόπιν ἀπεχώρησαν μὲ τόσην συνοδείαν,
κατόπιν ξαναμίλησαν μαζὶ καὶ κατ' ἴδιαν,
κατόπιν ξαναμίλησε μ' αὐτοὺς ὁ Βενιζέλος,
κατόπιν οὐνα, ντοῦ, τρέ, κι' ἔπηραν δια' τέλος.

Φ. — Τοὺς ἄνδρας τοὺς πολιτικοὺς ἐξάρωμεν τῆς χώρας,
ποῦ θάρρος μὰς ἐνέπνευσαν εἰς ἀποφράδας ὥρας.
Τὴν τολμηρὴν καλαδῆσωμεν τὸν ἐλευθεροφρόνων
καὶ Σύνδεσμον εὐέλπιδα κι' ἐπαναστατὴν Ἐθρόνον.

Καὶ μόνοι καὶ μετὰ πολλῶν
ἄς σπεύσωμεν πρὸς πάντας
τοὺς ἐμπνευσθέντας τὸ καλὸν
καὶ μόχθους ὑποστάτας.

* Ἔστω καὶ Λαὸς ἀνάρτης, μὰ καὶ Θρόνος τολμηταίς,
κι' ὕπερ νέας πολιταίας
ἐργασθῶμεν ἠθικῆς
κι' ἀληθῆς Ἑλληνικῆς.

* Ἐργασθῶμεν, ἐργασθῶμεν,
κι' ἀληθῆς ἀναπλασθῶμεν.
Δίχως μπουρμπουλήθρας τώρα καὶ καρδιάμας γελοῖα
σταυρωθήτωσαν τὰ ξίφη σὲ προγόνων Μαυρωλαίκα,
κι' ἔρκο πιάστε σ' ἐκείνου
πὺς καὶ σὺς θ' ἀξιώθητε
καμμὲ' μέρα νὰ στεφθῆτε
νικηφόροι μὲ κατόνους.

Π. — * Ἐργασθῶμεν, ἐργασθῶμεν,
κι' ἀληθῆς ἀναπλασθῶμεν,
νὰ μὴ λένε μέσα κι' ἔξω πὺς' σ' τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
καὶ' στῶν ἀθλων τὴν Ἑλλάδα
μένουν ἀθλοὶ δύο μόνον,
ἀθλιότης καὶ λιγκάδα.

* Ἐργασθῶμεν, ἐργασθῶμεν,
καὶ σοὺ τάπα καὶ μοῦ τάπα,
ἀλλ' ὡς ποῦ ν' ἀναπλασθῶμεν
δέξου, Φασουλή, τρεῖς φάπαις.